

отъ божественныя огнь който пламтѣше въ очитѣ му; той имаше едно величіе и една повелителность каквѣто никакъ не са срѣщатъ между найвеликытѣ смъртны. Краснорѣчіето на неговытѣ пріятны и силны думы увличаше срѣцата; тѣ приличахъ на тѣзи волшебны думы който въ дълбоката тишина на нощта, тутакси въспиратъ посрѣдь Олимпъ теченіето на луната и на звѣздытѣ, укротяватъ разяреното море, умиряватъ вѣтроветѣ и волнытѣ и спиратъ струитѣ на стремителнытѣ рѣкы.

Посрѣдь тѣзи разѣрени народы Менторъ приличаше на Бакха обиколень отъ тигроветѣ, който като изгубили звѣрството си идяхъ поради силата на сладкыя му гласъ, да му ближжтъ краката или покоретвовать поради милваніята му. Владѣтелитѣ са спогледвахъ единъ другый безъ да можтъ да възразжтъ на тогози челоуѣка нито да разумбжтъ кой е. Сичкытѣ войскы неподдвижны имахъ очитѣ си впиты въ него; никой не смѣяше да заговори отъ страхъ да не бы той и малъ еще нѣщо да приложи и да не бы да му попречи за да го чужтъ сичкытѣ. При сичко че тѣ немахъ що да противоположжтъ на туй което той бѣ казалъ, но думытѣ му имъ са виждахъ краткы, и желаяхъ да бы той говорилъ еще помного време. Сичко що бѣ той казалъ оставаше напечатано на срѣцата на сичкытѣ. Думытѣ му ставахъ тѣмъ вѣждѣленны и увѣрителны; сѣкый бѣше жедень и като зынжлъ за да събере и наймалкытѣ думы що излѣзвахъ изъ устата му.

Найподирь, слѣдь доста дълго мълчєньє, чу са единъ глухъ шумъ който са прострѣ по сичкыя станъ. Той не приличаше вече на бурныя онзи шумъ на народытѣ който свирѣпѣяхъ отъ негодованіє; напротивъ, той приличаше на едно шумтенє сладостно и тихо. На сичкытѣ лица са изобразяваше една ведрина и тихость. Мандурійцытѣ, толкози сѣрдиты, осѣщахъ че оржжіята надахъ отъ ржцѣтѣ имъ. Свирѣпыйтѣ Фалантъ съ своитѣ Лакедемоняны са смая като осѣти желѣзното си сѣрце омекнжло. Другытѣ наченахъ да пожелаватъ този благоденственень миръ който имъ са показа. Филоктитѣ, найчувствителныйтѣ отъ сичкытѣ другы поради опыта на дългытѣ си страданія, не можы да не пророня сълзы. Несторъ като не можаше да говори, въ вѣ-